

AKREP DARBESİ

ALİ ZENGİN

ALİ ZENGİN

1981 yılında Kütahya'nın Domaniç ilçesinde dünyaya geldi. İlkokul ve lise eğitimini Tavşanlı'da tamamladı. Almanya ve Türkiye'de üniversite eğitimi alarak Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni oldu. İlyas Barış, Sami ve Azra'nın babası olan yazar halen Çanak-kale 18 Mart Üniversitesi'nde Yeni Türk Edebiyatı alanında doktora yapmaktadır.

Hem mahlas isimlerle hem de kendi ismiyle romanları yayınlandı. Uluslararası ve ulusal gazetelerde, dergilerde deneme, şiir ve makaleleri yayınlandı.

Birçok dizide hikâye yazarlığı ve senaristlik de yapan yazar hâlâ bir medya ajansında metin yazarı olarak çalışmakta olup kendine ait organik tarım üzerine kurduğu çiftliğinde romanlarını da yazmaya devam etmektedir.

İthaf

Bu ülkenin barış için savaşıp şehit olan evlatlarına ithaf olunur.

*Bilhassa 13 Mart 2016'da Ankara/Kızılay patlamasında şehit olan 15 yaşındaki köylüm **Mehmet Emre Çakar**'ın aziz ruhuna...*

Bu romanda geçen ülke isimleri lalettayin seçilmiş olup, şahıs isimleri ve bu evrende oluşturulan hikâye tamamen hayal ürünüdür. Hiç bir kurum, şahıs ve kuruluşlarla bağlantısı yoktur.

Bir adam suda bata çıka ilerlemeye çalışan bir akrep görür. Kurtarmaya karar verir ve parmağını uzatır. Akrep bu kurtarma isteğine karşılık adamı sokar. Adam kararlıdır. Bunu defaatle tekrarlar ama akrep onu her defasında sokar.

*Birazdan ne kadar zor sevdiğimizi ve ne kadar kolay
öldüğümüzü anlatacağım.*

Aşk ve Ölüm

Şubat 2015, İran

Uzun bir sessizlik...

Soluksuz birbirlerine sokulan iki beden...

Aşkın ve ölümün kokusunu son defa hissedip içlerine çektiler. Düşünmeye karar vermeden zirvedeki büyük kümbetlere doğru karınca yolunu takip ederek sürünmeye başladılar. İrili ufaklı kümbetlerin ve ayaklarına sürtünen sert dikenlerin arasından on metre kadar tırmandılar.

Roja'nın sağ ayağı kan içindeydi. Acısı nefes almasını zorluyordu. Genç kızın hemen hemen buna aldıracağı yoktu. Yüreği feci halde yanarken nefes alıp vermek gibi küçük sorunları düşünemezdi.

Serkan bir iki saniye durup, Roja'nın yanına gelmesini bekledi. Zirveyi beklemeden bir anda gömleğinin kolunu hızlıca yırtıp Roja'nın ayağını bağladı.

“Böyle daha iyisin ya? Acın nasıl, çok mu?”

Roja, cevap olarak dik dik bakmakla yetindi. Birden gözü ve elinin yardımıyla Serkan'a geriye bakmasını işaretledi. Serkan başını

çevirdiğinde yüz metre ileride iki militan gördü. İki eliyle ondan sakın olmasını istedi. Militanların telaşlarını ürkütücü yalnızlıkta izlediler. Bir müddet orada bekleyince, yakınlardaki bir hayvan cesedine gelen karasinekler Roja'nın yarasına musallat olmuştu. Serkan, sinekleri defettikten sonra matarasındaki sudan birkaç yudum Roja'ya içirdi. Militanların onları fark etmeden uzaklaşmasıyla yollarına devam ettiler.

Köyün kuzey yamacına bir takım dualar mırıldanarak ulaştılar. Aşağıdaki kümbetlere yöneldiklerinde asılmış bir kadın ve bir erkek cesedi onları bekliyordu. Gün boyu yaladıklarının etkisiyle aklını kaçırmak üzere olan Roja'yı ter basmıştı. Teri kısa sürede buz keserek ince elekten geçirilmiş korku parçacıkları gibi bedenine batmaya başladı. Konuşmaya çalıştı beceremedi. Son nefesini alır gibi kalbi şiddetli çarpıyordu. Kül rengini alan yüzünde tek belirgin nokta dehşetten büyümüş gözleriydi.

Anlık bir gürültüyle silah sesleri duyulmaya başlanınca Serkan, Roja'nın kolundan tutup hızlandırmaya çalışırken Roja korkunç görüntüden gözlerini alamıyordu.

“Dün bize yemek veren aile bunlar. Öldürmüşler! Öldürmüşler!”

Silah sesleri gittikçe artıyor, ölüm göz göre göre geliyordu. Serkan, son bir hamleyle Roja'yı en yakın kümbetin içine düşürdü. Dışarıyı ve kapıyı iyi gören tarafa sevdiğini rükû halinde yürüttü. Burası eski bir kovandı. Kümbetin içi nefes almayı unutturacak derecede balmumu kokuyordu. Genç kız sudan çıkmış balık gibi nefes alıyordu, bünyesiyle ters orantılı bir hırıltısı vardı. Yetersiz oksijen acısını artırıyordu. Bayılmak üzereydi sanki. İki öksürük nöbeti arasında sessizce mırıldandı.

“Öleceğiz! Öleceğiz!”

Serkan, birkaç arının girip çıktığı delikten gözlerini kısarak dışarıya baktı. Öbek öbek taş evlerin arasında Kandovan her haliyle gözlerinin önündeydi. Dışarıdan gelen havayı derinden soluyup si-

lahlarını hazırladı. Fazla kurşunları yoktu. Kısa dipçikli, biraz daha yıpranmış ve üzerinde kimden olduğu belli olmayan kurumuş kan lekeleri olan keleşini eline aldı. Şarjörü çıkardı, 9 ya da 10 mermi vardı. Şarjörü tekrar takıp silahı Roja'ya verdi. Diz çökmüş saralılar gibi tir tir titreyen kızı bağrına bastı. Derin derin nefes aldı. Dışarıdan süzülen ışığa doğru baktı. Gözleri bu taze umutla kırıştı.

“Kurtulacağız!” dedi. Sevdiğinin saçlarını can bağışlamak ister gibi okşadı. “Burada ölmeyeceğiz. Çocuklarımız için ülkemiz için kurtulacağız! Bu akrep darbesinin üstesinden geleceğiz.”

Birinci Bölüm

Taş Mezarlar

Kandovan! Masumiyetini yitiren zavallı köy.

Güney Azerbaycan'ın en köhne, en unutulmuş, henüz çizilememiş resimleriyle tanınan köyü. Hakkında birkaç kelam bile edilmemiş tarifi imkânsız duyguların pençesinde kıvranan bu köy 13. yüzyılın başında volkanik Sehent Dağı'nın eteklerine kurulmuştu.

Bu antik köyün dar sokaklarında, telaş ve dehşet içinde girdikleri arı kovanı olarak kullanılan bu sığınak, dili olsa neler anlatmazdı ki insanlara! Bugüne kadar doğal kümbetleriyle turistlerin uğrak yeri iken şimdilerde dünyanın kaderini çiziyordu.

Serkan Komutan, taş kubbenin küçük havalandırmasından Kandovan'a bakarken taş evler hiç bitmeyecekmişçesine uzayıp gidiyordu. Bu taş kümbetler onları çağırmış, dost ellerini uzatmış ama ne olduysa olmuş, sonunda taş kümbetler Kartallara cephe alarak aşılamaz bir hücre halini almıştı.

Serkan, ufak pencereden dışarıyı gözlerken kafasını yukarıya kaldırdı ve inci gibi döşenmiş bal peteklerini gördü. Tam bir şaheserdi burası. Yeşilliğin fazla olmadığı Kandovan'da arılar tekeden süt çıkı-

rıyordu. Kümbet hava almadığı için saniyeler içerisinde hamamları aratmayacak şekilde sıcaklaşmıştı. Suratı ve bedeni ter içindeydi. Pencerenin önündeki bez perdeyi hafif açıp temiz havayla buluşmak isterken biraz önce gördükleri iki teröristin kümbete doğru yaklaşmasıyla heyecanlandı. Bakışlarını dışarıdan aldı. Tir tir titreyen Roja'nın gözlerinin içine baktı. Kızın bakışlarına çöreklenmiş korku gitgide artıyordu. Aptalca bir davaya inanan zalimlerden o korkmazdı ama karısının bu korkusunu nedense hiç yadırgamıyordu. Yüzbaşının tek korkusu vardı: Zalimlere karşı başarısız olmak.

Kalbi gürültülü bir şekilde atmaya başladı. Roja'nın bir an bu kalp atışlarını duyacağını düşündü. Dışarıdaki ayak sesleri arttıkça ölümden önceki son durakta aşkını Roja'nın narin çehresine tekrar anlatmak istedi ama sağ bacağını ısırarak akrebin sebep olduğu acıyla irkildi. Bağırarak için dişlerinin arasındaki havayı emdi. Başını geriye yaslayıp usulca gözlerini kapadı. Sevdiğini vatan için çarpan geniş göğsüne yatırdı. Nefesler bilmem kaçınıcı sefer yine tutuldu.

* * *

Her şey o kadar çabuk gelişmişti ki... Türk Büyükelçisi İlyas Bey'in kaçırılışı ile ilgili Serkan Komutan'a gelen bilgiler hiç de iç açıcı değildi. Büyükelçiye karşı istenenler kabul edilecek gibi değildi. Millete karşı yapılan bu zulmü ancak bu toprağın çocukları olan Kartallar Timi engelledebilirdi.

Ekip, kısa sürede hazırlanıp sadece birer sırt çantasıyla soluğu İran'da almıştı. Bu antik köyün dar ve olabildiğince dağınık sokaklarında, ilk defa silah sesiyle yankılanan taş öbeklerinde, büyükelçiyi kurtarmak için her eve girip çıkan ekipte, hedefe ulaşamadıkça sınırlar gerildikçe gerilmişti.

Boğucu karmaşa Kandovan gibi huzurlu ve sükûnetli bir yeri bile silahın ucundaki mermi gibi parlatıyordu. Avlu önlerinde insanlar birbirleriyle göz göze gelmekten sakınıyorlardı. Yerlisi yabancıları

herkes birbirinden kaçıyordu. Köylüler, huzurlarını kaçıran bu iki ekibe korku damarını çatlatan beddualar ediyor, rehineyi bulsalar kendi elleriyle Türkiye'ye yollayacak kadar yaka silkiyorlardı.

Gözler yerdedi hep... Hızlı adımlarla birbirlerinden kaçarcasına yürüyen ahali daha düne kadar birbirlerinin damlarında gecelediklerini kısa sürede unutmuştu. Şimdi her birine şeytanı anlat bize dense, pekâlâ Kandovan'ı anlatırlardı. Hatta şeytanın kılık değiştirmiş olarak ya da açık açık sokaklarda, camide, pazarda dolaştığını söylerlerdi.

Bütün bunlara sebep, İran'ın nükleer proje çalışmalarının içine sızmış Türk ajanı Behmen'in yakalanmasıydı. İran'ın Ortadoğu için hazırladığı sözde kaderi plan her haliyle ortaya dökülmüş ve Behmen'in yanındaki üç diğer mühendis ile birlikte yüzlerdeki perde kalkmıştı. Hainler, içeride Türkiye'yi karıştıracak büyük bir darbeye kalkışırken dışarıda da ilk adım olarak İran Türk Büyükelçisini bu mühendislerle karşı koz olarak kullanmak için kaçırmışlardı.

Huzur köyü Kandovan'da yakalanan Behmen, dört saat geçmeden Kartallar Timi tarafından başarılı bir operasyonla kurtarıldı. Ancak dört bir yandan takviye alan ve Kandovan'a adeta çekirge sürüleri gibi doluşan militanların büyük baskısıyla birlikte Kandovan'ın içine dağılan Kartallardan Apaçi Cemil, Doktor, Ömer ve Ateş köyün batı tarafında, Serkan Komutan ve Roja ise Behmen'i ilk kurtardıkları kuzeyde gizleniyorlardı. Behmen şu anda köyün en güvenli yerinde İranlı Kartal Rüstem'in yanındaydı. Rüstem'in bu işe gönül vermiş on askeri vardı. Evin çatısında da nişancı olarak Emir hazır kıta bekliyordu.

Kartallar geriye kalan üç Türk ajanını da sağ salım bulup Büyükelçi İlyas Bey'i kurtarma hedefiyle Kandovan'dan çıkmaya hazırlanıyordu ki militanlar Türklere yardım eden köylülerden iki kişiyi köy meydanında öldürüp evlerinin önüne astı. Artık endişe ile bir-

birlerine bakan insanlar ‘ya bizi de onlardan zannederlerse’ zannıyla bütün hücreleriyle ölüm acısını hissediyorlardı. Düzen bu topraklarda zayıfladığı için ölmek sanılandan da kolay oluyordu.

* * *

Beyni yüksek dozlu morfin almış gibi uyuşmuş olan Serkan, kümbetin tahta kapısının açıldığını görünce kendini toparladı, silahını hedefe doğrulttu.

“Hazır mısınız Roja? Özgürlüğe hazır mısınız?”

Her şey bir anda oluverdi. İçeriye giren silahlı militan ateş etmeye fırsat bulamadan kurşun yağmuruna tutuldu. Serkan’ın mermisi bitmişti. Roja’yı geriye çekip, çevik bir hareketle ölen teröristin silahını alması, başına dayanan namlunun barut kokusunu hissetmesine engel olmadı. Doğrulamaya bile fırsat bulamadı. Sadece bir hayıflanma ile Roja’ya son bir bakış attı...

“İtler gibi gebereceksiniz,” dedi militan. Dışarıdaki gürültü sesini bastırsa da gözlerindeki zulüm ateşi belirgindi. “Nerede o Behmen, nerede ha?”

Serkan, teröriste cevap vermek yerine karısına bağırdı.

“Bas tetiğe! Bu domuzun sana dokunmasına izin verme!”

Basılan tetik ve zorla çıkan donuk bir hıh sesiyle küçük kümbette Roja’nın gözleri kandan başka bir şey görmez oldu. Teröristin burma bıyığının bir tarafının yukarıya kalkışını, yere yığılırken gözlerinin amansız açılışını, boşa düşen kollarını ve o salya akıtan ağzını... Evet bunların hiçbirisini Roja göremedi. Zamanın tekrar edilemeyecek bir anında birden Apaçi Cemil, içeriye girdi.

“Komutanım nasılsınız?”

Serkan, onu görünce derin bir oh çekerek elini alına alıp saçlarını sıvazladı.

“Şükürler olsun Cemil! Işığı bu sefer çok yakından gördük. Hem de çok yakından.”

“Ya sen Roja? İnine saklanıp yine kurtuldun mu?” diye şakayla sordu Apaçi.

Roja, çok korksa da Apaçi’ye karşı korkusunu belli etmemeye çalışıyordu.

“Al şu pisliği üzerimden Apaçi! Çok konuşma, haydi dediğimi yap!”

Apaçi vurduğu militanı Roja’nın üzerinden alırken Serkan, Apaçi’nin telsizinden kriptolu mesaj modunu açtı.

“Yurt, Anadolu. Yurt cevap ver!”

Telsizden normalden fazla bir cızıltı geldi. Apaçi bir taraftan da dışarıyı gözetliyordu. Serkan anonsu tekrarladı.

“Yurt, duyuyor musun? Konuşan Anadolu. Cevap ver Yurt.”

Serkan telaşlanır gibi oldu.

“Ömer ile mi irtibata geçsek,” diye sordu Apaçi’ye. O anda telsizden yanıt geldi. “Devam et Anadolu! Yurt dinlemede.”

“Yurt; Apaçi, Roja ve ben kuzeyde güvendeyiz. İki militanı etkisiz hâle getirdik. Hiç bir hareketlilik görmüyoruz. Konum ve durum bildir!”

“Anadolu, burada olağanüstü bir hareketlilik var. Yirmi kadar eleman görüyoruz. Ama güvendeyiz! Tamam!”

“Dikkat edin! Geliyoruz, tamam!”

Serkan, Apaçi ve Roja yuvarlanarak tepeden indiler. Elli metre kadar sürünerek Kandovan’ın güney kısmını görebilecekleri yere geldiler. Apaçi’den aldığı dürbünle karşı tarafa bakan komutana Roja, yüz metre ilerlerindeki bir at arabasını gösterdi. Serkan ile birlikte Apaçi de hemen sipere yatıp tüfeğinin dürbünüyle arabayı gözlemeye başladı. Bir seyisin görüldüğü, iki beyaz atın getirdiği araba, giriş kapı-

sından kolayca geçip okula doğru ilerliyordu. İki terörist atlara doğru koşarak giderken Apaçi dişlerinin arasından homurdandı.

“Bunlar yine bir iş çeviriyorlar.”

Serkan, cevap vermek yerine dürbünle izlemeye devam etti. Teröristler, at arabalarından tahtaları yıpranmış haki renkli yedi tane büyük sandık indirdiler. Serkan Komutan, dürbünün ayarını bir miktar daha yakınlaştırdı. Sandıkların üzerinde Türk Ordusu amblemi vardı. İrkilerek Apaçi’ye döndü.

“Aman Allah’ım silah bunlar! Sandıklarda silah var. Hem de bizim silahlarımız.”

“Nasıl olur komutanım? Adamların gizlisi saklısı yok, güpegündüz silah mı kaçırıyorlar?”

“Ya tuzaksa?” diye araya girdi Roja.

“Tuzak da olabilir ama bu kadar zeki olacaklarını sanmıyorum. Hainler işte bizim silahımızı bize yöneltecekler.”

“Roja doğru söylüyor komutanım. Belki de biz havaya uçuralım diye ajanları sandıklara yerleştirdiler. Ya da dediğiniz gibi geçen ay ordudan kaçırılan silahlar bunlar.”

“Bunu anlamanın tek yolu var! Gidip göreceğiz. Savunmada değil hücumda olacağız.”

Apaçi, Roja’nın silahını uzattı. Hafifçe aksayan Roja ortada, Serkan önde, Apaçi arkada dikkatlice ilerlemeye başladılar. Birden bir patlama ile üçü birden yere kapaklandı. Bir şeyleri yoktu. Patlama Ateş ve Doktor’un bulunduğu bölgeden gelmişti. Serkan hemen telsize uzandı.

“Yurt cevap ver! Yurt neydi o? Yurt! Cevap ver Yurt!”

Doktor, rahat bir şekilde anonsa cevap verdi.

“Hışşt! Komutanım bir şey yok. Ateş’in ateşi çıkmış bir arabayı uçurdu havaya.”

“Ne yapıyorsunuz? Mühendisler olabilir arabada. Dikkat edin! Görüp görmeden her şeyi patlatmayın!” diye bağırdı adamakıllı kızan Serkan Komutan. Sonra hızla batı tarafına ilerlediler. Roja'nın aksadığını gören komutan koluna girdi. Apaçi Cemil'in alışıldık hızlı adımlarıyla Doktor'un ve Ateş'in yanına geldiler.

Ateş, endişeli sesiyle, “Yok böyle bir şey komutanım, ufacık arabadan ondan fazla ceset fırladı etrafa,” dedi. Bir eliyle de cesetleri gösteriyordu.

Komutan, her taraftan belaya bulaştıklarını düşünüyordu. Ölenler hiç de militana benzemiyordu. Artık geri çekilemeyecekleri bir mücadelenin tam da ortasındaydılar.

“İnşallah düşündüğümüz gibi değildir. Bu ölenler mühendislerimiz ise bütün planlar değişir.”

“Komutanım okula gitmeyecek miyiz?” diye sordu Apaçi.

“İlk hedefimiz oydu ama yapamadık yine. Burayı bir kontrol altında tutalım sonra gideriz.”

Patlama yerine sağdan soldan kum gibi terörist geliyordu. Kartallar, şaşkın gözlerle gelenleri izlediler. Ateş kızgındı.

“Her kümbetten bir hain çıktı! Tam saldırma zamanı komutanım!”

Serkan Komutan, susturdu onu.

“Sakin ha! Elinde silah olan herkes hain değildir, Ateş! Kendilerini savunmak için çıkmış köylüler olabilir. Çok dikkatli olalım. Ateş açılmadan karşılık vermiyoruz. Yakın temas yok!”

Kartalların gürültüye alışkın hâlleri bir anda uzaklardan gelen sesi geç fark etmelerine sebep oldu. Neden sonra Doktor derinden gelen sesi algılayıp timin dikkatini çekti. Düzgün bir ivmeyle yükselen engin bir sarsıntıydı bu.

Serkan Komutan, kısa sürede gürültünün sebebinin anladı.

“Ateş, iş senindir, hazır ol! İnşallah helikoptere ateş etmek zorunda kalmayız!”

Keskin nişancı Ateş mevzisinden yaklaşan sese doğru hazırlık yapmaya başladı. Başını hızla sağa, sola, geriye, öne çeviriyor; helikopterin nereden geldiğini görmeye çalışıyordu. Hava açıktı ama helikopter hâlâ görünürlerde yoktu. Ses ise gittikçe yaklaşıyor, motor gürültüsü Azrail’in adımları gibi herkesin soğuk terler dökmesine sebep oluyordu. Derken kuzeybatı yönünden helikopterin silueti görülmeye başlandı. Ateş, siperinin uygun olmadığını anlayınca Apaçi Cemil’le yer değiştirdi. Burasının da uygun olmadığını düşünerek on metre kadar ileriye gidip küçük bir kümbetin arkasına saklandı. Helikopter tam tepelerindeydi. İyi kamuflajla kümbetlerin kör noktalarına saklanmış Türk askerlerini Amerikan helikopteri çeyrek saat kadar tepelerinde dolaşsa da göremedi.

Kartallar, Ateş dışında savunmaya çekildiler. Sadece su kuyusunu andıran büyük bir keçenin altından tüfeğinin ucunu gösteren Ateş’in aldığı bir hedef vardı. Hava da kararmaya yüz tutunca helikopter bir iki daha dönüp uzaklaşmaya başladı. Roja, bulunduğu yerden çıkmaya çalışınca sertçe uyarıldı. Helikopter gitmişti ama bu sefer daha farklı gürültüler kulakları çınlatmaya başlamıştı. Serkan Komutan, Apaçi Cemil’e de hedef alabileceği bir sipere yatmasını söyleyince Doktor durumu anladı, Apaçi’nin çapraz paralelini aldı. Hilal yapıyorlardı. Roja da Ateş’in çapraz paraleline yerleşince en son Serkan hilalin merkezi olarak ortasında kendine bir su deposunu siper yaptı.

İlk atış için Ateş’e işaret verildiğinde ortalarında şiddetli bir bomba patladı. Sanki güneş yeniden doğmuştu. Ortamın aydınlığında görüntü dehşetti. Doğal olmayan su kümbetleri patlamış, hayvan kafesleri dağılmış, toz ve taş parçacıkları her tarafı bürümüştü. Kartallar neye uğradıklarını şaşırıyorlardı. Ateş, ivedilikle tüfeğinin üzerine vurup tozunu yok etti. Göz gözü görmese de kulakları linç eden bir

gürültü hissediliyordu. Toz bulutu insan boyu kadar yükselmişti ki yakın mesafeden Kartalların üzerine mermi yağmaya başladı.

Apaçi, çok geçmeden toparlandı.

“İzli mermilerin iki metre sağını solunu tara Doktor.”

Doktor, sırt üstü yatmış, üzerinden geçen mermileri saymaya çalışıyordu. Bu kaçınıcı ölüm korkusuydu yaşadığı. Her zaman aynı duyguyu yaşamaktan bıkmış gibi ancak kendi duyacağı şekilde, “Kolaysa sen yap!” dedi Apaçi’ye. Üzerinden geçen mermiler seyrekleşince olduğu yerden doğruldu. Otomatik tüfeği ayarladı. İzli mermiler hâlâ aydınlatma görevinde başrol oynuyor, yüreklerin korku damarını kabartıyordu.

Rüstem’in emrindeki köylülerden beşi de çatışma yerine gelmişti. Serkan Komutan onlara geri planda kalın dese de hepsi kahramanca öne atıldılar. Apaçi Cemil onları görünce şevke gelmiş bağırıyordu.

“Saldırın be yiğitlerim! Nefes aldirmayın! Saldırın! Türk askeriyiz, korkmak yakışmaz bize!”

Doktor da ateşe sağlam şekilde karşılık vermeye başladı. İkinci bombayla birlikte patlamadan en çok etkilenen Serkan Komutan gözlerini zoraki açabildi. Aslında Roja’yı görmesi gereken yerde görememesi onu kendine getirmişti. Sertçe, silahını kavradı.

“Roja! Roja! Neredesin? Cevap ver!”

Roja, on metre kadar geride kalmıştı.

“Ben iyiyim Serkan! Arkadayım!”

“Biz de iyiyiz komutanım! Çatışıyoruz!” diye araya girdi Doktor. Bu durumda bile Kartalları güldürmeyi başarmıştı.

Serkan, yavaş yavaş geri çekilme emri verdi. Bu ateşe karşılık vermek imkânsızdı. Rüstem’in askerleri bu geri çekilmeyi duymayıp teröristlerin içlerine kadar girdiler. İki tanesi Kartalların gözü önünde